

Радой Ралин

Мечтател

Залезът настойнически зад мене върви
и ми подиграва привичките.
Сякаш го слушам как сладко мълви:
„Колко си смешен мечтател, мой миличък!“

Аз си подсвирквам безгрижно с уста
и дори го не чувам.
Бързам за някакъв краен квартал
и разсъждавам развълнувано:

Аз не желая живот застоял,
нито спокойно огнище.
Вечно бих искал
да крача през локви и кал
и да нямам със себе си нищо.

Нека гърдите ми реже с трион
завистливата кашлица.
Нека дъжд и листа
върху мен да се ронят;
аз ще крача, ще крача.

Ако имам нещо скъпо в света,
това са непознатите улици...
Аз вървя, аз вървя, аз вървя
и вятъра нещо одумвам.

О, не желая да живея сто години,
да си имам къща, старица и внучета.
Нека млад, нека двайсетгодишен загина,
но бъдещето да предвкуся.

И така безпричинно да умра,
като крача, покосен да се стрепна,
с усмивка, предизвикана от радост
и притиснати весело клепки.

Тогава
моят приятел –
недоволикът вятър –
ще изфучи от тъга.

А старият залез, мъдър и притворен,
нека наставнически пак си говори
върху трупа ми млад и силен:
„Колко бе смешен мечтател, мой миличък!“

1941

КРАЙ

© 1941 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5801>]